

MÓRICZ ESZTER

Emesének

Nézem
apró
arcod, –
rideg
kővé
meredt
percek
mosolyt
lopnak.
Lágyan szól
a kő-zene,
a percek
elcsitulnak, –
simogat
egy pici
arc.

Sakk – és matt...

Apukám! Az égiekkel lejátszottad a meccset.
De, tudod mit? Kössünk egy alkut!
Maradj még! Játsszunk együtt, s előtte
csodáljuk a tavasz illatát,
a nap játszói fényét, ahogy rákacsint nyiladozó
nárciszokra, rétre, kacagó
gerlékre. Utána ülünk le, játszunk egy partit, de
ez ne érjen véget SOHA!